

ANDRA MARIA'REN GURASOAK

Jaungoikoak ezerezetik sortua dogu gizona, izatezko ta izatezgoitiko doai, on eta ederez apainduta, beti zoriontsu izateko baratz zoragarrian ipiñia. Bera zan, Jaunak alaxe naita, gauza guztien nagusi ta buru: abere, pizti, afain, egazi, lur-zeru-itxasoan bizi ta zirkin dagian edozer bere menpeko.

Baña Jaunak, egile zanez, gizonari berari be lege ta aginduak ezari eutsozan. Onerariko agindu bat: «Ez egizu on eta txaroko zugatzetik jan, ofela ba'zengi, bereala ilgozara». Gure lenengo gurasoak, ostera, ausi egin eben agindu ori, Jaunak esandakoa bete nai ezta pekatu egin eben.

Goiko Jaunak, alan be, okerkeri txikienik be ezin dau ikusi, ori dala-ta, jaurti egin eban gizona atsegintegi artatik. Eta or, azezkerok, doai ta on barik, mundu zear estu ta lafi.

Jauna, baña, zuzena lez on utsa dogu, ta gizon efukafia ez eban bertanbera itxi: ordu artan bertan, itxaropenezko argi gozo ezitsua biztu eutson baruan. Noizbait aldiak ots egingo, ta orduantxe etsayaren esku artetik urtengo eban. Nok, baña, atera egokera lafi artatik? Salbagile batek Jaungoikoaren Semea bera gizon egingo zan.

Lau mila urte joanak dira. Noiz elduko Jaunak eskiñitako gizon afigafia? Biotz-begiak gora jaso afen, burdiñezkoak dirudie zeruko ateak. Alan be, zar eta gazte, on eta gaizto jazokun aundi baten zain dira. Idazti deunak eta antxiñako leloak diñoenez, laster biztuko da ilunean argia.

Eta alantxe izan be. Gauza guztiak gertu dagoz, ta Jaungoikoaren Semea laster gizatuko da, noski. Bere ama izango dan emakume aintzagafia argitara ekañiko daben ezkon-lagun apal-zoriontsuak goitiko eskar eta onez beterik bizi dira.

Nazaret, Galilai'ko efi txikia. Ementxe bizi da Joakin, gizon leyal eta Jaungoiko-zalea, Dabid eregearen odolekoa. Onen emazteari Ane deritxo, benetan eder eskartsu.

Biak dozuz Jaunaren begipean zindo ta onak. Txiro ta ilun bizi afen, Jainko-maitasunean ez dira alper. Eñayetan ba-dabe, ofaitiño, ao biko ezpata zofozta: umerik ez dauke. Eta lotsagañi da, batez be Israel'go emakumientzat, umerik-eza. Baña, naita ogei urte ta geyagoz ofela bizi, iñoiz ez dabe mormoxik atera.

Jauna, beti on. Goiz eguzkitsu baten soloan da Joakin. Nundik eta zelan ez dakiala, argi dizditsuak ingura dau. Goitik bialdutako aingerua da onela diñotsana: «Ez bildur izan, Joakin, Jaunak entzun ditu zure afenak, zure biotzetiko eskintzak. Ane zure emazteak alaba bat izango dau, ta zuk Maria izena ezafiko dautsazu, baita eleizara eroan eta Jaunari eskiñi be. Gogo deun gain dau, ba, bere amaren sabeletik bertetik, eta aren bitartez, gauza afigafia egingo ditu». Au esanaz batera, ufe-egoai eragin eta alde dau gotzon goitafak.

Ordu berean, Ane be otoitz berotan dago gelatxo ixilean. Oni be aingeru bat agertu yako, ta onela esan: «Ane, zure otoitz eta oyu biziak entzun ditu Jaunak». Eta

(Beste orialdean jaraitzen dau)

Ane'k: «Ume bat emoten ba'daust beintzat, berari eskiñiko dautsat». Eta zerutafak iges, ego zuri biak blei-blei.

Amabiak ots orduko, Joakin solo-lanak amaituta, etxera da. Pozik dator, biotz taupaka. Zer jazoten? Lan ilun ta orain argi, zer dala-ta? Ane'k be bardin, ifi-lore martula dau ezpan-ganean. Zer gerta ete? Senar emazte biak, poz-jarioka, izandako zerutar agerpənak alkañi iragar dautsez. Ete bafuko poz-eskar ona estali eziñik, eleizara jatsi dira ta Jaungoikoaren ontasuna luzaro goretsi.

Azkenik bete dira zerutiko eskintzak. Or Ane, Jaunak alan naita, jatofizko pekatu barik sortutako alabatxo baten ama egin.

BASETA

ELI IGARLE DEUNA

I

—Emaidazu, afen, ura ta agi pizkat, diotsa emakumeari.

Irin pizkat eta olio tanto batzuk baizik ez tet—darantzuio onek— eta bera eferetzeko egur bila ari nauzu, jandakoan, nerau ta nere seme-txoak il gaitezen.

—Emaidazu jaten eta ez bildu izan—diotsa Igarleak— Israel'go Jainkoa'ren aldetik iragartzen baitizut, ez iriñik, ez oliorik, etzai-zula akituko, Jauna'k lufera beriz euria bialdu arte.

Izan ere, Igarleak esanda bezelaxe gertatu zan. Eli, alargunaren etxean gelditu zan, beraz, ostatuz. Andik egun gutxiren buruan, alargunari bere seme-txoak iltzen zaio ta emakume naigabetuaren negafaz kupiturik, Igarleak mutikoa berpiztu ondoren, bere amari biurtzen dio.

Eli'k toki artan iruen bat urte zeramazkia-la, Akab eregeari beriz aurkeztu zekiola agintzen dio Jauna'k. Iru urte aietako legor ta go, seteak eñari ekañitako ondamenak, ba dirudi, eregearen afokeria zerbait eratsi ta bere gaiz-takeria aitor-arazi bearziola. Baña, ez! Gertakizun aren eñua Eli Igarleari egotzi nairik, alegia, asafe biziz onelaxe esaten dio:

—I ez al aiz Israel eñia asaldarazi ta nastu dekana?

—Ez nauk ni—darantzuio ausarkiro Igarleak— erria naspildu dedana, i ta ire sendikoak baizik, egizko Jainkoa'ren aginduak utzita, Baal'en ondoren joan zeratelako. Orain, bildu zak, beraz, Karmel-Mendia'n Israel osoa; bijoaz bertara Baal'en igarle edo apaizak; ni ere antxe izango nauzute.

Eñia bildu zanean, onelaxe itz egin zien

(Beste orialdean jaraitzen dau)